

Monició a l'evangeli

Ara escoltarem el testimoni, també personal, dels primers cristians. És la narració, creada com explicació catequètica, del camí d'Emaús. És de l'evangeli de Lluc (24, 13-35)

Dos homes surten de Jerusalem. Més aviat és una fugida: fugen del perill. La ciutat pot ser perillosa aquells dies per als qui s'han manifestat com seguidors del profeta de Galilea. Fugen també de les il·lusions trencades, de les esperances mortes: esperaven l'alliberació del seu poble, però –un cop més a la història- el poder de l'imperi va demostrar la seva força.

Un foraster es posa a fer camí amb ells. I aquí sorgeix la pregunta d'aquesta narració catequètica. ¿Com reconèixer avui dia de nou Jesús? ¿Com proclamar la seva presència en mig de nosaltres? ¿Com afirmar que Jesús ha tingut algun sentit per a la nostra història?

L'evangeli ens dona tres possibles respostes. Ni la primera ni la segona són vàlides.

La primera és la resposta dels dos homes. Té dues parts. En primer lloc recorden els fets històrics, el que va succeir, el que tots han vist i escoltat. Jesús de Natzaret, profeta poderós, el que havia fet i el que havia dit, les esperances que havia encès. El seu final: agafat, condemnat, crucificat.

Fins aquí Jesús no suposava cap novetat radical. Ni era el primer, ni era l'últim que havia viscut així. De profetes i de pretesos alliberadors de pobles, sempre n'hi ha hagut i n'hi hauran.

L'altra part de la seva resposta no deixa de ser curiosa: sembla que tiren per terra les proves que els evangelis han creat i acumulat: l'anada a primera hora de les dones al sepulcre, el sepulcre buit, el cos que no apareix, l'aparició d'àngels, l'afirmació de que Jesús és viu, els apòstols que comproven el què han dit les dones...

Tot això no ens porta a reconèixer Jesús.

La segona resposta està posada en boca del mateix Jesús i tampoc és vàlida. És la resposta teològica, bíblica: *“començant per Moisès i seguint amb els profetes els explicà el que es referia a ell en tota l'Esriptura”*. Ja n'és de valenta aquesta narració evangèlica: ni conferències teològiques ni sermons de missa són capaços de fer-nos reconèixer Jesús.

La tercera resposta és l'escena de l'hospitalitat donada i acceptada i del pa compartit. Jesús és aquí reconegut com el Senyor, com el Present, com el sempre vivent.

L'hospitalitat i el pa compartit en acció de gràcies, que provocava en ells la memòria, el record viu, la presència no tangible, però ben real del Senyor, eren els signes de les noves comunitats de creients en Jesús que una mica per tot arreu anaven sorgint. La creació d'aquests petits grups i de les noves relacions que entre els seus membres es creaven eren la prova de que Jesús no havia viscut i mort per no res.

És veritat que la primera utopia quedava rebaixada: ja no hi havia horitzons històrics ni pretensions de canvi de societat; s'acceptaven les estructures de l'imperi i es renunciava al somni profètic i evangèlic de *“l'any de gràcia del Senyor”* (Lc 4,9). Ja no era qüestió d'alliberar la nació (Lc 24,21), ni ja ningú es feia la pregunta de *“quan has d'instaurar el regne per a Israel?”* (Ac 1,6)

Ara les dimensions eren domèstiques, comunitàries, gairebé familiars i la utopia seria proclamada només dintre d'aquests petits grups: *“Ho posseïen tot en comú i ningú no considerava seu res del que tenia”* (Ac 4,32)

I avui dia, nosaltres, els cristians, ¿com proclamem que Jesús és el Senyor? ¿quina és la nostra utopia?

17 d'abril 1991